

Budapesti II. és III. kerületi Ügyészség
B. III. 8984/2005/6-I.

HATÁROZAT

A kábítószerrel visszaélés vétsége miatt a Budapesti III. kerületi Rendőrkapitányságon 143-5111/2005. bú. szám alatt indult büntetőügyben a

TAKÁCS ISTVÁN GÁBOR

gyanúsítottal szemben folytatott nyomozást a Be. 190. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján, büntethetőséget kizáró okból - figyelemmel a Btk. 27. §-ának (2) bekezdésére, a cselekmény társadalomra veszélyességében való tévedés miatt -

m e g s z ü n t e t e m.

Határozatomat a gyanúsítottnak és védőjének azzal kézbesítem, hogy ellene a Be. 195. §-ának (1) bekezdése alapján a közléstől számított nyolc napon belül panasszal fordulhatnak a Fővárosi Főügyészséghez, melyet a Budapesti II. és III. Kerületi Ügyészségen célszerű írásban benyújtani.

INDOKOLÁS

I.

Takács István Gábor 2005. december 1. napján kelt, az ügyészséghez megküldött önfeljelentésében előadta, hogy a Drogprevenciós Alapítvány Tücsere programjának munkatársaként rendszeresen steril inzulinos fecskendőt ad át intravénás drogfogyasztóknak azért, hogy ezzel az eszközzel biztonságosan adagolhassák maguknak a kábítószer, és ne fertőzödjének meg a HIV-, illetve egyéb fertőző betegségek vírusaival. Ezen kívül rendszeresen vesz át drogfogyasztóktól használt fecskendőket azért, hogy azokat biztonságosan lehessen megsemmisíteni.

A feljelentés alapján a Budapesti II. és III. Kerületi Ügyészség 2005. december-9. napján kábítószerrel visszaélés vétségének gyanúja miatt nyomozást rendelt el, melynek teljesítésével a Budapesti III. kerületi Rendőrkapitányságot bízta meg.

A nyomozás során a Drogprevenciós Alapítvány képviselője több, az alapítvány tevékenységére vonatkozó iratot csatolt be, így a Fővárosi Bíróság 12. Pk. 60135/1994/3. számú, 2001. július 13. napján kelt végzését, mellyel a Drogprevenciós Alapítványt közhasznú szervezetnek minősítette; továbbá a Budapest Hegyvidék XII. kerületi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala Népjóléti Iroda 2005. július 15. napján kelt határozatát, amellyel a Drogprevenciós Alapítvány működési engedélyét határozatlan időre megadták. Csatolta továbbá az ÁNTSZ

Fővárosi Intézetének 1995. február 6. napján kelt, a túcsere programot támogató, ahhoz közegészségügyi észrevételeket adó véleményét, valamint a túcsere-programokkal kapcsolatos közös teendők ellátására a Budapesti Rendőr-főkapitányság illetve a Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány, a Civil Drogprevenciós Alapítvány és a Kék Pont Drogkonzultációs Központ és Ambulancia között 2004. június 26. napján kötött Együttműködési Megállapodást.

A nyomozó hatóság a Btk. 282. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette miatt hallgatta ki gyanúsítottként Takács István Gábort, mert a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan gyanúsítható volt azzal, hogy a Drogprevenciós Alapítvány túcsere programjának munkatársaként a Budapest, XIII. Hollán Ernő u. 40. szám alatt rendszeresen steril inzulinos fecskendőket adott át intravénás drogfogyasztóknak azért, hogy ezzel biztonságosan adagolhassák maguknak a kábítószer.

Takács István Gábor a gyanúsítással szemben ellenvetéssel élt, az ügyben érdemi vallomást tett. Védekezésében előadta, hogy a Drogprevenciós Alapítványnál 2004. november 1. napjától hetente átlagosan két alkalommal biztosított intravénás droghasználók számára steril injektáló felszerelést azért, hogy ne fertőzzék meg egymást vér útján terjedő kórokozók. Ez egy államilag támogatott és finanszírozott tevékenység, része a Nemzeti Drogstratégiának, továbbá az Egészségügyi Világszervezet, valamint az Európai Unió is a különböző betegségek megelőzésének eredményes és költség-hatékony eszközeként ajánlja. A tudományos eredmények alapján a túcsere nem növeli a fogyasztók számát, de csökkenti a fogyasztással járó pszichoszociális ártalmakat. A gyanúsított álláspontja szerint az alapítványnál a steril eszközöket a biztonságos fogyasztás érdekében biztosítják, de nem segédkeznek a kábítószerrel visszaélés bűncselekményének a Btk.-ban nevesített elkövetési magatartásaiban.

A gyanúsított folytatólagos kihallgatása során a korábbi vallomásának megisméltésén túlmenően előadta, hogy a Drogprevenciós Alapítvány - amelyet az ICSSZEM és a Fővárosi Önkormányzat is támogat, illetve 2003. évben „Elige Vitam” díjjal tüntettek ki - 1995. év óta végez ártalomcsökkentő tevékenységét, 1998. év óta 1800 emberrel léptek kapcsolatba, évente 600 személy cserélt náluk tűt, megközelítőleg 5000 alkalommal. 2005. évben mintegy 60 000 fecskendőt adtak ki és 40 000 darabot gyűjtöttek be biztonságos megsemmisítésre. A túcsere szolgáltatás - ami nem az Alapítvány egyedüli ártalomcsökkentő szolgáltatása - a hét minden napján 16 órától 20 óráig vehető igénybe, napi rendszerességgel 10-30 ember fordul meg itt e célból.

A gyanúsított nem nyilatkozott arról, hogy konkrétan kiket látott, illetve lát el steril fecskendővel, valamint hogy kiktől vett át használt fecskendőt.

II.

A beszerzett bizonyítékok alapján megállapítottam, hogy Takács István Gábor gyanúsított 2004. novemberétől a Drogprevenciós Alapítvány munkatársaként az államilag elismert és támogatott túcsere program keretében több száz esetben adott át a kábítószer intravénásan használó személyek számára kábítószer fogyasztásához is használható steril injekciós tűt azért, hogy a kábítószer-használó,

illetve kábítószer-függő személyek a kábítószerrel azzal tudják maguknak beadni, s ezzel a HIV vírussal illetve egyéb kórokozókval való fertőzést elkerülik.

A Btk. 282/C. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint büntetendő kábítószerfüggő személy által elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségét az a **kábítószerfüggő személy** követi el, aki csekély mennyiségű kábítószerrel természet, előállít, megszerez, tart, az országba behoz, onnan kivisz, illetve az ország területén átvisz.

Takács István Gábor a terhére rótt magatartással szándékosan, pszichikailag és fizikailag is segítséget nyújtott ahhoz, hogy ilyen személy fogyasztás céljából legalább csekély mennyiségű kábítószerrel tartson magánál, ezért e bűncselekménynek a Btk. 21. §-ának (2) bekezdése szerinti bűnsegédje.

A cselekmény büntetőjogi minősítése körében figyelemmel kellett lenni egyrészt arra, hogy a Büntető Törvénykönyvet módosító 2003. évi II. törvény 2003. március 1. napján történt hatálybalépése óta a kábítószer fogyasztása nem önálló elkövetési magatartás. Ugyanakkor a fogyasztást szükségszerűen előzi meg a kábítószer megszerzése és tartása, így ezen elkövetési magatartáson keresztül továbbra is büntetendő a kábítószer fogyasztása és büntethető a kábítószer-fogyasztó.

A cselekmény főszabály szerint a kábítószer megszerzésével befejezett, azonban ha nem állapítható meg a megszerzés ideje és körülményei, akkor a kábítószer tartása az értékelendő elkövetési magatartás.

Jelen esetben is ez a helyzet, hiszen a tűcsere program keretében a gyanúsítottól steril tűket átvevő, a nyomozás során ismeretlenül maradt személyeknek a kábítószer megszerzésére irányuló tevékenységével összefüggésben bizonyítékot nem lehetett felkutatni. Az azonban a beszerzett adatok alapján bizonyos, hogy e személyek a Takács István Gábor gyanúsított által átadott steril injekciós tű felhasználásakor kábítószerrel tartottak maguknál.

A cselekmény büntetőjogi minősítésével kapcsolatban kiemelendő az is, hogy a gyanúsított terhére rótt bűnsegédi magatartás azt feltételezi, hogy a cselekménynek van tettese, akinek a bűncselekményéhez (jelen esetben a kábítószer tartásához) szándékosan segítséget nyújt. Az azonban nem szükséges, hogy ez a személy ismert legyen, illetve hogy őt a hatóságok akár a bűnsegéddel együtt, akár másik büntetőeljárásban felelősségre vonják.

Takács Gábor István gyanúsított vallomása és az okirati bizonyítékok alapján megállapítható, hogy ilyen személy - vagyis aki kábítószerrel tart, majd az injekciós tű felhasználásával elfogyaszt, s a tartás okán a bűncselekmény tettese - bizonyosan több is létezik.

A tűcsere-, és egyéb ártalomcsökkentő programok célkitűzései, valamint a gyanúsított vallomása alapján az is megállapítható, hogy a tűcsere programban részt vevő személyek rendszeres intravénás drogfogyasztók.

Noha az ismeretlen tettes kábítószer-függőségére vonatkozóan konkrét adat a nyomozás során nem merült fel, ám az ilyen módon fogyasztott kábítószerrel

(elsősorban ópiátok és amfetamin) jellemzői, illetve a rendszeres fogyasztás alapján a gyanúsított 'ügyfelei' között bizonyosan több kábítószer-függő személy volt, hiszen az ártalomcsökkentés is leginkább e személyeket célozza meg.

Az Alkotmánybíróság az 54/2004. (XII. 13.) AB határozatában rámutatott arra, hogy „a kábítószer fogyasztók ártalomcsökkentő hatású megóvásának módszereiben, így - a feljelentés szerinti - ún. „tűcsere” programban közreműködők már pusztán az eszközök használatának biztosításával is a kábítószerrel visszaéléshez kapcsolódóan bűnsegédi magatartást fejtenek ki, és jelenleg csak a hatóságok önmérsékletén múlik, hogy azok következményeit nem alkalmazzák.”

Takács Gábor István tehát megvalósította a Btk. 282/C.§-ának (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint büntetendő kábítószerfüggő személy által elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségéhez nyújtott bűnsegély törvényi tényállási elemeit.

III.

A Btk. 10. §-ának (2) bekezdésében meghatározott, és az (1) bekezdés értelmében a bűncselekmény egyik elemét alkotó társadalomra veszélyesség valamely cselekménynek az a sajátossága, hogy sérti, vagy veszélyezteti a büntetőjogilag védett jogi tárgyak valamelyikét.

A Büntető Törvénykönyvnek a szándékos és gondatlan elkövetés alkotó elemei meghatározásánál követett sajátos szabályozási elvéből következően a büntetőeljárás során általában szükségtelen, hogy a hatóság bizonyítsa az elkövetőnek a cselekmény társadalomra veszélyessége felismerésére vonatkozó tudatát. A tényállási ismérvek tudata egyszersmind (vagy legalábbis rendszerint) a cselekmény társadalomra veszélyességének tudatát is közvetíti. Ezért a törvény nem a társadalomra veszélyesség tudatának bizonyítását kívánja meg, hanem kivételesen e tudat hiányának tulajdonít büntethetőséget kizáró jelentőséget.

A cselekmény társadalomra veszélyességének tudata a bírói gyakorlat és a jogirodalom szerint csak akkor hiányozhat, ha az elkövető sem a magatartás jogilag tilalmazott voltával, sem erkölcsi elítélendőségével, sem objektíve veszélyes jellegével nincs tisztában.

A Btk. 27.§-ának (2) bekezdése értelmében nem büntethető, aki a cselekményt abban a téves feltevésben követi el, hogy az a társadalomra nem veszélyes, és erre a feltevésre alapos oka van.

Az eljárás adatai valamint a jogi környezet elemzése alapján megállapítottam, hogy Takács István Gábornak a drogmentesítő program keretében kifejtett, a steril injekciós tűk átadásában megnyilvánuló magatartása tényállásszerű, azonban tévedett annak társadalomra veszélyességében és erre alapos oka volt a következők miatt:

A) A drogfogyasztásból fakadó társadalmi problémák kezelésében a büntetőjog a XX. század második felére jutott kiemelt szerephez. A kábítószerrel kapcsolatos forgalmazói típusú magatartásokat és a fogyasztói magatartások közül a tranzitálás

különböző válfajait minden demokratikus társadalom hosszú ideje egységesen elítélendőnek és büntetőjogi szankciót igénylőnek tartja.

A kábítószerrel visszaélés határokon átívelő probléma, így az ellene folytatott küzdelem az államok jogi formában is megtestesülő együttműködésének keretei között folyik.

A magyar büntető jogi szabályozásnak is közvetlen jogi alapjául szolgálnak a nemzetközi egyezmények (az Egységes Kábítószer Egyezmény, az ENSZ Egyezmény, Pszichitrop Egyezmény), mindezek jogi előzményei, továbbá az Európai Unió intézményei által kibocsátott jogi aktusok rendelkezései.

A hatályos Btk. a forgalmazói és fogyasztói magatartásokat elkülönített rendszerbe foglalva rendeli büntetni azzal, hogy a 2003. évi II. törvény 20.§-ával bevezetett módosítás következtében a kábítószer fogyasztását önálló elkövetési magatartásként nem tartalmazza.

A jogalkotó a törvényi tényállás meghatározása útján értékelte, hogy mit tekint olyan magatartásnak, amit – éppen azok társadalomra veszélyessége miatt - a büntetőjog eszközeivel büntetni rendel, vagyis erre vonatkozóan a jogalkalmazók számára, elsősorban a büntetőeljárásról szóló törvényben, intézkedési kötelezettséget állapított meg.

Jelenleg a fogyasztás a megszerzésen és tartáson keresztül büntetendő (a 2003. évi II. törvény 17.§-ához fűzött miniszteri indokolás), amely értelmezést a jogalkalmazás is követi.

Ezért ma a kábítószerfüggő személy által a csekély mennyiségű kábítószer tartása, illetve az ahhoz kapcsolódó részesi elkövetői alakzatok, így jelen ügyben a bűnsegély a Btk. 282/C.§-a (5) bekezdésének a) pontja szerint büntetendő bűncselekmény.

B) Ugyanakkor a fogyasztói típusú magatartások időről-időre vitákat váltottak ki és eltérő jogalkotói megoldásokat eredményeztek.

A fogyasztási célú felhasználást az államok vagy a birtokláson keresztül, vagy önálló elkövetési magatartásként értékelve, részben a büntetőjog szabályai útján tilalmazzák, részben pedig rendészeti, igazgatási, egészségügyi normák hálózatán belül alkalmaznak e miatt jogkövetkezményeket.

Nem volt ez másként a magyar büntető szabályozás legutóbbi történetében sem.

Az 1998. évi LXXXVII. törvény 1999. március 1. napjával módosította a Btk.-nak a kábítószerrel visszaélés bűncselekményét tartalmazó tényállását. A módosítás önálló elkövetési magatartásként iktatta be a kábítószer fogyasztását azzal a céllal, hogy „legyen egyértelműbb a fogyasztás el nem fogadhatósága.”

A fogyasztás ugyanis társadalmi közegben zajlik, és a fogyasztói magatartás a közösség életvitelére gyakorolt kedvezőtlen hatásán keresztül közvetlenül korlátozza a fogyasztásban nem érintettek biztonságérzetét, cselekvési szabadságát. Amint

azonban arra az Alkotmánybíróság rámutatott, „Az állam valamennyi polgárával szemben felelősséget visel a társadalmi, egészségügyi, szociális és jogi értelemben vett biztonságos létfeltételek megteremtéséért. Ezért az állam ésszerű szempontok alapján a közösség védelme érdekében lép fel akkor, amikor a káros szokások ellen a megelőzés érdekében jogi eszközöket is bevet. A veszélyek súlya és a károk szintje pedig a büntetőjogi eszközök alkalmazását is indokoltá teszi.”

Ugyanakkor „a testi és lelki egészséghez való jogból következően az állam alkotmányos kötelezettsége, hogy a társadalom valamennyi tagját megóvja a visszafordíthatatlan egészségügyi kockázatoktól, ezért a kábítószer-fogyasztás terjedésének nem lehet tétlen szemlélője. A mindenkit megillető személyi méltóság védelme érdekében az államnak az is a kötelessége, hogy elhárítsa a polgárait fenyegető veszélyeket, és legalább a tüneti kezelés szintjén gondoskodik a társadalom azon tagjairól, akik – akár saját döntésük következményeként – erre nem, vagy csak korlátozottan képesek. A fogyasztó oldalán bekövetkezett „károk” elhárítása a társadalom védelme érdekében az állam feladata, mint ahogyan egészségügyi és szociális körben az állam kötelessége gondoskodni a fogyasztással érintett egyénről akkor is, amikor ő már erre önmagában nem képes.” (54/2004. (XII.13.) AB határozat)

Ezért a jogalkotó több módon, legnyilvánvalóbban a kábítószer-probléma visszaszorítása érdekében készített nemzeti stratégiai program elfogadásáról szóló 96/2000. (XII. 11.) OGY határozatban a mellett foglalt állást, hogy az ártalomcsökkentő módszerek (így a tűcsere program) „a HIV és hepatitisz fertőzésnek kitett intravénás droghasználó csoportokban lényegében az egyetlen hatásos és költség-hatékony megelőző módszert jelentik: e speciális beavatkozások a krónikus, leszokásra nem motivált droghasználók esetében életmentők, súlyos, az életre veszélyt jelentő betegségeket lehet így megelőzni, miközben nem mondunk le a teljes drogmentesség hosszú távú céljáról sem.”

Az országgyűlési határozat részletesen elemezte a hazánkban létező kábítószer-probléma súlyosságát, jellemzőit, illetve a nemzetközi ajánlások értelmében, a Kormány programjával összhangban meghatározta az annak kezelése érdekében követendő Nemzeti Stratégiát. Ennek fő céljai között a közösségi együttműködés fejlesztése és a megelőzés mellett helyet kapott a rehabilitáció, illetve a kínálatcsökkentés is.

A rehabilitációval, illetve a szenvedélybetegek kezelésével összefüggésben az Országgyűlés háromféle terápiás célkitűzést határozott meg, melyek egyike a visszaesés megelőzése és a kábítószer-használat következtében fellépő ártalmak csökkentése. Az ártalomcsökkentő programok vonatkozásában külön kiemelte az is, hogy azokat „az Európai Unió minden országában alkalmazzák, és az uniós akciótervek hangsúlyozzák fontosságukat”.

Az Országgyűlés a rehabilitáció rövid távú céljai között nevesítette továbbá az alacsony küszöbű szolgáltatások, ártalomcsökkentő programok, így a tűcsere program jelentős fejlesztésének indokoltságát is.

2003-ban a Btk-ból kikerült a „kábitószer fogyaszt” elkövetési magatartás. A 2003. évi II. törvényhez fűzött miniszteri indokolás szerint ennek egyik oka az volt, hogy „(az 1999. március 1. napja óta létező) elkövetési magatartás akadályává vált a

kábítószer-fogyasztás visszaszorítását szolgáló gyógyító és egyéb büntetőjogon kívüli eszközök igénybevételének, azaz gátolja a Nemzeti Stratégia 3. számú fő céljának megvalósítását. Annak kiiktatása a tényállából azonban nem jelenti azt, hogy a kábítószer-fogyasztás ne lenne változatlanul büntetendő cselekmény: a megszerez, tart elkövetési magatartások révén továbbra is büntetendő a fogyasztás és büntethető a kábítószer-fogyasztó.”

A 96/2000. (XII.11.) OGY határozat 2. pontjában foglalt feladatok végrehajtása érdekében hozott 1129/2004. (XI.24.) Korm. határozat 11.a. alpontja további igazolást jelentett az ártalomcsökkentő programokban részt vevőknek arra, hogy tevékenységük szükséges, amikor azt a kormányzati szándékot rögzítette, hogy: „indokolt növelni azon programok számát, amelyek segítenek a kábítószer-fogyasztók terápiára történő motiválásában, fejleszteni az ártalomcsökkentő programokat (pl. telefonszolgálatokat, tanácsadást, ahol sok túhasználó kábítószer-élvező tartózkodik ott a tücksere-programokat),...”

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének és nemzetközi szerződésbe ütközésének utólagos vizsgálatára, illetve mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség, továbbá nemzetközi szerződésből származó jogalkotási feladat elmulasztásának megállapítására irányuló indítványok alapján hozott 54/2004. (XII.13.) AB határozatának 7. pontjában hivatalból eljárva megállapította, hogy „az Országgyűlés alkotmányellenes mulasztást idézett elő azzal, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény rendelkezéseivel összefüggésben nem alkotta meg azon szabályokat, amelyek a kábítószer-élvezőket segítő, megelőző, gyógyító programok végrehajtásában közreműködők büntetőjogi felelősségének kérdéseit rendezik.”

Az Alkotmánybíróság ugyanis észlelte, hogy a Btk. hatályos rendelkezései a korábbiaktól eltérően a fogyasztást kifejezetten nem nevesítik, ám a megszerzésen, a tartáson, a természetesen és az előállításon keresztül változatlanul büntetni rendelik. Miután a fogyasztás a felsorolt elkövetési magatartások valamelyikének megvalósítása nélkül nem képzelhető el, egyértelmű, hogy azt a büntetendő cselekmények köréből a szabályozás 2003-ban történt változása sem iktatta ki.

Így a jogalkotó mellett, hogy a jogszabálynak nem minősülő határozataiban a nemzetközi jogalkotás által preferált és elfogadott ártalomcsökkentő programok létrehozását és a büntetőeljárásba történő bekapcsolását támogatta és ösztönözte, nem gondoskodott arról, hogy a Büntető Törvénykönyvben meghatározza azokat a rendelkezéseket, amelyek révén a tényállásszerű magatartást megvalósító, ártalomcsökkentő tevékenységet végző személyek jogi helyzet tisztázódna. A tücksere programban segédkező egészségügyi és szociális személyzet, valamint a különböző civil szervezetek munkatársai már pusztán az eszközök használatának biztosításával is formális értelemben bűnsegédi magatartást fejtenek ki, így „ezek a programok és azok „üzemeltetői” szabályozás nélküli jogi holtterben működnek.”

/Megjegyzem, hogy a Budapesti Rendőr-főkapitányság is az országgyűlési határozatra tekintettel kötött a tücksere programokkal kapcsolatos közös teendők ellátására Együttműködési Megállapodást civil szervezetekkel, észelve a rendőrség büntető jogszabályok alapján fennálló intézkedési kötelezettsége illetve a jogalkotó által az országgyűlési határozatban kifejtett, a rendőrségre és az ügyészségre nézve

ugyancsak feladatokat, iránymutatást meghatározó célkitűzések közötti ellentmondást./

A drogmentesítő és ártalomcsökkentő programok szükségességének és társadalmi hasznosságának kiemelése mellett az Alkotmánybíróság egyértelműen akként foglalt állást, hogy „**elengedhetetlen a büntetőjogi helyzet törvényi szinten történő tisztázása, vagyis annak kimondása, hogy a fogyasztáshoz és a leszokáshoz nyújtott ilyen segítség esetén a büntetőjogi következmények nem alkalmazhatók.**”

A megfelelő és indokolt törvényi szabályozás hiánya diszkriminatív helyzetet, és a jogbiztonság hiányát idézte elő, amely a mai napig fennáll, hiszen az Alkotmánybíróság mindenkre kötelező határozatának közzététele óta sem történt meg a segítő programokban részt vevő személyek jogi helyzetének a Büntető Törvénykönyvben való rendezése.

Ez a jogi helyzet a jogalkalmazót is bizonytalanságban tartja.

Különösen nem várható el hát a jogot követni kívánó állampolgártól, hogy az ellentmondásos jogi környezetben felismerje, miszerint a nemzetközi jogalkotás, valamint a hazai képviselői és kormányzati szervek által egyaránt támogatott és ösztönzött tevékenység körében kifejtett magatartásával bűncselekményt követ el, és hogy e magatartástól tulajdonképpen tartózkodnia kellene.

Mivel Takács István Gábornak alapos oka volt arra, hogy cselekménye társadalomra veszélyességét ne ismerje fel, illetve hogy abban tévesen foglaljon állást, a Btk. 27.§-ának (2) bekezdésében meghatározott büntethetőséget kizáró ok megállapítható, ezért a vele szemben lefolytatott nyomozást megszüntettem.

Ez az alapos ok pedig mindaddig fennáll, amíg a jogalkotó az Alkotmánybíróság 54/2004. (XII.13.) AB határozatában írt felhívásnak eleget téve nem rendezi a drogmentesítő, ártalomcsökkentő programok végrehajtásában részt vevő személyek büntetőjogi felelősségének kérdéseit.

Takács István Gábornak a feljelentésben szereplő, a használt fecskendők biztonságos megsemmisítése céljából történő begyűjtésére irányuló magatartása a Büntető Törvénykönyv Különös Részének egyetlen tényállásába sem ütközik, ezért a Be. 6. §-a (3) bekezdése a) pontjának I. fordulata értelmében azzal összefüggésben a büntetőeljárás meg sem indult.

Budapest, 2006. július 28.

Dr. Jankó Cecília s.k.
ügyész

Kiadmány hitelezül:

Kiadó

